

Č. 1814.

Státní zaměstnanci (diety a náhrada stěhovacích výloh na Slovensku): * Zřízenci finanční stráže, který byl přikázán službou mimo své služební místo a teprve po návratu jmenován úředníkem se zpětnou platností od doby před exponováním, nepřislušejí diety a náhrada za stěhování podle předpisů pro úředníky.

(Nález ze dne 3. ledna 1923 č. 55.)

Věc: Jan S. v Uh. Hradišti proti ministerstvu financí (odb. rada Dr. Jaroslav Postřihač) o diety a útraty stěhování.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Spor jde o to, zda st-li příslušejí diety a náhrada za stěhování dle sazeb pro zřízence nebo dle sazeb pro úředníky.

Stěžovatel byl naddozorcem finanční stráže v U. H. a byl v té vlastnosti přidělen prozatímně službou na Slovensko, kde sloužil v M. jako zatímní správce oddělení finanční stráže od 16. ledna do 8. května 1920. Za tuto dobu byly mu vypláceny diety po 30 K a výlohy za cestu tam a zpět dle sazeb pro zřízence.

Byv podle zákona z 12. prosince 1919 č. 28 Sb. z r. 1920 přeřazen k důchodkové kontrole a jmenován asistentem důchodkové kontroly se zpětnou platností od 1. října 1919 a oficiálem důchodkové kontroly s platností od 1. února 1920, žádal za dodatečné přiznání úřednických diet 40 K a předložil nové účty cestovních výloh z U. H. do M. a zpět na 682 K 38 h a 718 K 88 h.

Generální finanční ředitelství žádost tuto zamítlo, poněvadž z toho, že st-l se zpětnou platností k 1. říjnu 1919 byl přeřazen k důchodkové kontrole, ještě neplyne, že službu na Slovensku a zmíněné cesty vykonával ve skutečnosti též jako úředník a měl zpětný nárok na úřednické diety a cestovné poplatky a ne pouze na platy jako naddozorci finanční stráže příslušející, které obdržel.

Odvolání, v kterém se st-l odvolal na služební pragmatiku a vysvětlivky k § 58, dané výnosem min. fin. z 3. února 1914 č. 8747, pak na § 3 normálu o přesídlení z 13. září 1804 č. 29.311 a na dekret z 19. září 1845 č. 37.4540, jakož i skutečnost, že byl jmenován asistentem důchodkové kontroly s platností od 1. října 1919 a oficiálem se zpětnou platností od 1. února 1920, nebylo z důvodu v odpor vzatého rozhodnutí vyhověno, což stížnost nařiká jako nezákonné.

Nss neshledal stížnost důvodnou:

Diety jsou podstatou svou náhradou větších výdajů na stravování a ubytování, které státnímu úředníku vzejdou zaměstnáním i imo bydliště, dlužno je tudíž právě tak jako náklady na stěhování posuzovati dle doby, kdy vzešly.

Totéž platí podstatně o náhradě výloh na stěhování u mužstva bývalé finanční stráže, které dle platných předpisů dlužno účtovat do 4 dnů po dosažení nového služebního místa.

Z toho jde, že nárok zaměstnance na diety a na náhradu výloh na stěhování jest uhrazen, když se mu dostalo té náhrady, na kterou měl nárok v době stěhování na nové místo, po dobu služby na tomto místě

a v době zpětného stěhování a že nemůže mu vzejíti nárok na vyšší diety a na vyšší náhradu za stěhování, když byl později povýšen — třeba se zpětnou platností na dobu, po kterou mimo své služební místo sloužil.

V době, kdy st-l byl přikázán službou na Slovensko, tam se přestěhoval, službu konal a na své dřívější místo služební se vrátil, byl nesporně naddozorcem finanční stráže a obdržel dle této hodnosti diety a náhradu za výlohy stěhování vzešlé.

Teprve za delší dobu po svém návratu byl jmenován asistentem důchodkové kontroly se zpětnou platností od 1. února 1920 — tím však nebylo na jeho úřední hodnosti, ve které se na Slovensko stěhoval, službu tam konal, a na své dřívější služební místo se vrátil, ničeho změněno — neboť stal se oficiálem důchodkové kontroly přece teprve jmenováním ze 7. července 1920 a měl by teprve od doručení tohoto dekretu ve smyslu § 7 služ. pragm. hodnost tam vyznačenou a nárok na služební požitky, kdyby v dekretu nebyla jmenování přiznána zpětná působnost.

Poněvadž jmenováním, správně doručením dekretu nabývá úředník nárok na místo v hodnostní třídě, do které jest jmenován, na příslušný titul a požitky s touto hodnostní třídou spojené (plat, činovní přídavek — nyní místní přídavek — § 45 pragm.), nabývá tyto nároky při zpětné účinnosti jmenování ode dne, od kterého zpětná účinnost byla přiznána, to však ne z důvodu, že již v tento den úředníkem v určité třídě hodnostní byl — nýbrž z důvodu, že ustanovení tomu byla přiznána zpětná účinnost. Jen v těchto směrech působí zpětná účinnost, nikoliv také ohledně diet a cestovních výloh.

Ostatně nemají dle § 6 zák. z 12. prosince 1919 č. 28 Sb. ex 1920 úředníci důchodkové kontroly nárok na diety, nýbrž na roční paušální náhradu; dle § 7 vl. nař. ze dne 4. března 1920 č. 157 Sb., vydaného na základě § 13 zákona z 12. prosince 1919 č. 28 Sb. k provedení tohoto zákona, náleží tudíž příslušníkům důchodkové kontroly, kteří byli převzati ze stavu zřízeneciva dosavadní finanční stráže dietní a cestovní paušál od 1. dubna 1920 — až do této doby přísluší jim dosavadní cestovní požitky.

Poukaz stížnosti na dekret dvorní kanceláře z 19. září 1845 č. 37.450, správně asi ze dne 11. listopadu 1831 č. 35.277, jest nepřipadný, neboť dekrety ty jednají o případu, kdy úředník na substituci byl povýšen do vyšší třídy hodnostní — tedy o případu odlišném od případu st-lova, jehož povýšení nastalo po ukončení substituce.

Též vysvětlivka k § 58 služ. pragm., daná ve věstníku min. fin. r. 1914 pod č. 41, nesvědčí stížnosti, nýbrž proti ní, neboť nehledě k tomu, že jest pouze interním pokynem, z kterého nelze dovozovati právního nároku, projevuje náhled, že náhrada cestovních útrat se řídí dle té třídy hodnostní, do které úředník posléze byl jmenován — samozřejmě, než cestu nastoupil a z ní se vrátil — st-l však po celou dobu exponované služby nebyl vůbec úředníkem, nýbrž naddozorcem finanční stráže, dle této hodnosti pak náhradu obdržel.

Stížnost jeví se tudíž neodůvodněnou, pročež byla zamítnuta.